

161. Kong Kristian lægger ned sit Sværd.

(Kristian den Fjerdes Minde.)

Maestoso.

A. P. Berggreen.

1. Kong Kristian læg ger ned sit Sværd med Hel - te - smil paa Lavr-bær -

kransen; glad i - ler han fra Vaa-ben - dan-sen til Bor-ger -

daad i Fre - dens Færd. I Fre-dens mil-de Pal-me - skyg-ge et

Lær-doms-tem-pel han vil byg-ge, som trod-ser Tid og

E - vig - hed, som trod-ser Tid og E - vig - hed.

2. „Hæng Lavren paa mit Rosenborg ved Siden af mit Blod paa Klædet; thi ogsaa den med Blod er vædet; den vandt jeg gennem Hjertesorg. En Krans af Egen vil jeg flette; den kan man paa mit Hoved sætte, naar Sceptret lægges paa min Grav.

3. Den Yngling, som sin Foraarstid til Høst paa Aandens Agre øver, som stadig grunder, kløgtig prøver og gir os Frugten af sin Flid, skal kummerlig om Ly han lede? Nej! jeg vil bygge ham en Rede, vil lette Aandens raske Flugt.“

S. Zahle.